USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobců: a) **L. R.**, b) **nezl. E. R.**, c) **nezl. A. R.**, d) **D. R.**, zastoupeni Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem nám. 28. října 9, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 5. 2023, čj. OAM-72/ZA-ZA11-D07-2023, a čj. OAM-1076/ZA-ZA11-2022, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 8. 2023, čj. 18 Az 23/2023-34,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **12 666 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejich zástupce Mgr. Vratislava Taubera, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předcházející soudní řízení

[1] Žalobce d) přicestoval do České republiky v roce 2018 a pobýval zde na základě udělené zaměstnanecké karty. Pracoval jako řidič. Žalobkyně a) [manželka žalobce d)] vycestovala z Ruské federace společně se svými nezletilými dětmi, žalobci b) a c). Víza obdrželi od Finské republiky a do České republiky přijeli v listopadu 2022. V prosinci 2022 zde všichni požádali o mezinárodní ochranu.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedenými rozhodnutími žádosti žalobců shledal nepřípustnými dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Řízení o udělení mezinárodní ochrany proto dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil a určil, že státem příslušným k posouzení podaných žádostí žalobců je podle článku 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (Dublin III) Finská republika.

[3] Žalobci rozhodnutí napadli dvěma samostatnými žalobami u Krajského soudu v Ostravě.

[4] Krajský soud napadeným rozsudkem věci spojil, obě rozhodnutí žalovaného zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení. V řízení bylo nesporné, že na základě pravidel pro určení příslušnosti členského státu dle nařízení Dublin III je k posouzení žádosti žalobců příslušná Finská republika. Žalobci se však domáhali použití diskrečního oprávnění obsaženého v článku 17 odst. 1 nařízení Dublin III, resp. vysvětlení (ne)použití tohoto ustanovení. Byť článek 17 odst. 1 nařízení Dublin III žalovanému poskytuje prostor pro správní uvážení, není toto uvážení neomezené. Žalovaný přezkoumatelně nevysvětlil, proč individuální případ žalobců nepovažoval za hodný zvláštního zřetele.

[5] Žalovaný nikterak nehodnotil „bezproblémový“ pobyt žalobce d) na území České republiky (platné povolení k pobytu, spolehlivý výkon zaměstnání, pozitivní hodnocení zaměstnavatele, odvody do sociálního a zdravotního systému, integrace do české společnosti, vybudování sociálního a materiálního zázemí, přátelé). Dle soudu nepostačí odůvodnění tím, že „finská legislativa umožňuje přístup na pracovní trh po třech měsících od podání žádosti“, přičemž v přijímacích střediscích je poskytována materiální i finanční pomoc. Odůvodnění správního uvážení v tomto směru neodpovídá skutkovému stavu věci a zásadám logiky. Není v souladu s účelem sledovaným tímto institutem. Správní orgán neuvedl, jaká kritéria v rámci své úvahy vůbec použil. Jeho rozhodnutí není dostatečně individualizováno.

[6] Za ještě více alarmující ovšem krajský soud považoval způsob, jak žalovaný vypořádal namítaný zásah do nejlepšího zájmu nezletilých dětí v případě jejich přemístění do Finské republiky. Zájem nezletilých žalobců nebyl nikterak definován, natož řádně a přezkoumatelně posouzen. Žalovaný se omezil na vyjádření svého přesvědčení o tom, že přemístění dětí do Finské republiky nebude nepřiměřeným zásahem do jejich práv. Poukázal na existenci povinné školní docházky ve Finsku do osmnácti let věku, povinné výuky finštiny, volnočasových aktivit v přijímacích střediscích, jakož i dostupnost lékařské péče. Uvedl, že pobyt žalobců v České republice není nijak dlouhodobý, přičemž Finsko je geograficky blízké jejich původnímu bydlišti. Rozhodnutí žalovaného ovšem postrádá komplexní posouzení individuální situace nezletilých žalobců. Žalovaný nezohlednil prostředí, kde děti žijí a v důsledku jeho rozhodnutí žít budou (domácí prostředí v Brně oproti přijímacímu středisku); rozvoj dětí (dosavadní půlroční studium češtiny jakožto slovanského jazyka příbuzného s jazykem rodným a nástup do základní školy v České republice oproti studiu dalšího nového jazyka ugrofinské jazykové skupiny, povinná školní docházka v přijímacím středisku); nikterak nepojednal o blahu dítěte (život v úplné rodině v rodinném prostředí a v zemi s určitými kulturními blízkostmi, kde je otec integrován a vytvořil sociální a materiální zázemí, oproti dalšímu vykořenění a přesídlení do přijímacího střediska, kde budou mít rodiče nezletilých přístup k práci až po určitém čase); ostatní zvláštní potřeby dětí, zachování rodinného prostředí a udržování vztahů (prohlubující se integrace dětí do českého prostředí, školní docházka, přátelé a známí). Děti rovněž nebyly správním orgánem slyšeny. V rozhodnutí žalovaného tak chyběla úvaha ohledně nejlepšího zájmů nezletilých dětí. Úvaha žalovaného o neužití článku 17 odst. 1 nařízení Dublin III proto byla neúplná, a tedy i nepřezkoumatelná.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobců

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost.

[8] Předně nesouhlasí s tím, že by rozhodnutí neobsahovalo dostatečné vysvětlení neužití článku 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Z rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů stěžovatel vycházel a jakými úvahami se řídil. Není pravdou, že by se nezabýval individuální situací žalobců. Jeho úvahy jsou komplexní ve vztahu k dětem i k rodičům. Jsou zcela v souladu s článkem 6 nařízení Dublin III. Stěžovatel posoudil nejlepší zájem dítěte, blaho a sociální rozvoj a rovněž i hledisko bezpečnosti či zachování celistvosti rodiny v případě přemístění do Finské republiky. Poté stěžovatel z rozhodnutí cituje.

[9] Stěžovatel postupoval dle článku 20 odst. 3 nařízení Dublin III, podle nějž je situace nezletilé osoby neoddělitelná od situace rodinného příslušníka. Hlavním kritériem je tedy nerozdělení rodiny. Soud se naopak neřídil kritérii stanovenými v nařízení Dublin III. Stěžovatel nehodnotil případ z pohledu udělení azylu, ale z pohledu nařízení Dublin III. Rovněž v tomto případě požadavek soudu, aby byly děti slyšeny samostatně, nelze považovat za oprávněný. Soud nepojal argumenty stěžovatele v celé šíři.

[10] Soud také pochybil při zjišťování skutkového stavu. Stěžovatel sice souhlasil s rozhodnutím ve věci bez nařízeného jednání, soud jej však měl nařídit, pokud se v žalobě objevily nové skutečnosti [údajná nemoc žalobkyně c)]. Soud se tedy měl s tímto žalobním bodem řádně vypořádat a umožnit stěžovateli se k němu vyjádřit. Neměl konstatovat, že je na stěžovateli, aby se s touto novou skutečností vypořádal v dalším řízení.

[11] Soud nesprávně posoudil právní otázku. Převzal žalobní tvrzení, že žalobce d) zde pobývá čtyři roky na zaměstnaneckou kartu, platí si penzijní pojištění a děti absolvují kurz češtiny, přičemž následně budou chodit do školy. Přitom žalobce d) nemá platný cestovní doklad a jeho další legální pracovní aktivity jsou zde proto zpřetrhány. Navíc nezletilí žalobci zde přebývají teprve od listopadu 2022, jejich pobyt tedy není natolik dlouhodobý, že by jejich vycestování mělo představovat nepřiměřenou újmu. Každé dítě je schopné se lehce a řádně adaptovat tam, kde jsou jeho rodiče. Skutečnost, že si zde žalobce d) platí pojištění a děti absolvovaly půlroční kurz češtiny, rovněž v této souvislosti nezakládá relevantní základ pro důvodné zpochybnění napadeného rozhodnutí. Stěžovatel dodal, že Finská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti rodiny žalobců.

[12] Žalobci ve svém vyjádření navrhli, aby soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost nebo zamítl. Není pravdou, že by krajský soud nekriticky převzal tvrzení z žaloby. Naopak vycházel ze spisového materiálu a své závěry pečlivě odůvodnil.

[13] Oproti tomu stěžovatel své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil, a krajský soud proto správně rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušil. Stěžovatel nijak nezval v potaz, že žalobce d) v České republice čtyři roky bezproblémově žil a pracoval. V kasační stížnosti nově stěžovatel uvádí, že pracovní vztahy žalobce d) mají být zpřetrhány. To však není pravda. Zaměstnavatel žalobce d) pouze čeká, až ten bude moci znovu legálně pracovat. Rovněž se stěžovatel dostatečně nezabýval nejlepším zájmem nezletilých dětí. Pokud stěžovatel argumentuje, že hlavním kritériem nejlepšího zájmu dětí je, aby byl dodržen článek 20 odst. 3 nařízení Dublin III – aby nebyli žalobci rozděleni – nemá pravdu. Nejlepší zájem dítěte se neomezuje na nerozdělení rodiny. V tomto případě je v zájmu nezletilých žalobců, aby nebyli znovu vykořeněni z prostředí, kde se začali integrovat. Nijak

nepodložené je tvrzení stěžovatele, že se každé dítě snadno adaptuje tam, kde jsou jeho rodiče.

[14] Krajský soud nepochybil ani při zjišťování skutkového stavu. Mohl rozhodnout bez nařízení jednání, přestože žalobci nařízení ústního jednání požadovali, jelikož rozhodnutí stěžovatele rušil dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Co se týče nemoci žalobkyně c), uvedl krajský soud pouze nad rámec nosných důvodů rozhodnutí, že se touto okolností bude stěžovatel zabývat v navazujícím řízení.

III. Přípustnost kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud se předně zabýval přípustností kasační stížnosti a dospěl závěru, že kasační stížnost je částečně nepřípustná.

[16] Aby kasační argumentace byla projednatelná, musí být dostatečně konkrétní (rozsudek NSS z 26. 4. 2023, čj. 8 As 163/2021-59 či usnesení NSS ze dne 25. 8. 2023, čj. 8 As 5/2022-44). V bodech 3-4 kasační argumentace stěžovatel obecně uvádí, že soud postupoval v rozporu s nařízením Dublin III, nepojal argumenty stěžovatele v plné šíři a neoprávněně dovodil, že stěžovatel měl vyslýchat děti samostatně. Tato tvrzení jsou nicméně natolik obecná (a ani v kontextu dalších částí kasační stížnosti není zřejmé, co konkrétně stěžovatel napadenému rozsudku vytýká), že nemohou představovat projednatelné kasační námitky.

[17] Dále platí, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby byla přípustná, musí stěžovatel na rozhodnutí krajského soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat jeho závěry (rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Azs 249/2016-38, nebo ze dne 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012-351). Pokud tak neučiní, je kasační stížnost nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Nepřípustné jsou tak kasační námitky žalobce, který bez dalšího setrvá na žalobní argumentaci (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36). To samé však platí i pro žalovaného (usnesení NSS ze dne 12. 1. 2023, čj. 8 Afs 308/2020-40 či rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2023, čj. 8 Ads 136/2021-34). I ten musí reagovat na argumentaci krajského soudu a konkrétně uvádět, z jakých důvodů považuje jeho závěry za nesprávné.

[18] V prvním bodu kasační argumentace stěžovatel rozporuje závěr o nepřezkoumatelnosti svých rozhodnutí. Krajský soud žalovanému podrobně vysvětlil, které úvahy v jeho rozhodnutích chybí. Ve vztahu k žalobci d) tyto skutečnosti krajský soud uvedl především v odst. 39 rozsudku; kasační soud je shrnul v odst. [5] výše. Ve vztahu k nezletilým žalobcům b) a c) tyto skutečnosti krajský soud zevrubně popsal v odst. 42-56 rozsudku (hlavní výčet se nacházel v odst. 49); kasační soud je shrnul v odst. [6] výše. Za této situace může stěžovatel závěry krajského soudu napadat v zásadě dvojím způsobem. Za prvé může tvrdit, že se těmito skutečnostmi ve svém rozhodnutí zabýval. Pak by měl polemizovat s konkrétními závěry krajského soudu a vysvětlit, kde v rozhodnutí se jednotlivými skutečnostmi zabýval. Za druhé může tvrdit, že se těmito skutečnostmi zabývat nemusel; případně, že tvrzená vada nezakládá nepřezkoumatelnost. Pak by měl pro tento závěr předestřít nějakou argumentaci – například vysvětlit, proč tyto skutečnosti nejsou důležité, nebo argumentovat, proč absence těchto úvah nevede k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.

Co se týče prvního možného směru argumentace, tak stěžovatel v dané části kasační stížnosti pouze odcitoval část rozhodnutí týkajícího se žalobců a) – c) [k žalobci d) na nic neodkázal]. Nijak blíže nevysvětlil, kde se v tomto textu měl zabývat se skutečnostmi, jejichž absenci mu rozsudek vytýká. Z odůvodnění napadeného rozsudku je přitom zřejmé, že krajský soud se s odůvodněním rozhodnutí stěžovatele podobně seznámil a na jeho jednotlivé části v odůvodnění reagoval. Obdobný způsob kasační argumentace by nepochybně mohl obstát (z hlediska přípustnosti) typicky tehdy, pokud by krajský soud zcela opomněl zohlednit část odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Jak již plyne z výše uvedeného, to však není případ projednávané věci, v níž navíc na první pohled stěžovatelem citovaný text krajským soudem zmíněné skutečnosti (například další přesídlení nezletilých žalobců či podobnost jazyka) neřeší. Stěžovatel tedy nevysvětluje, kde se měl danými skutečnostmi zabývat. Co se týče druhého možného směru argumentace (pokud se stěžovatel domnívá, že se danými skutečnostmi zabývat nemusel), tak k němu stěžovatel v kasační stížnosti nic neuvádí. Za této situace tedy nezbývá než uzavřít, že kasační argumentace v prvním bodu pouze opakuje již tvrzené skutečnosti a nijak nereaguje na podrobné a velmi konkrétní odůvodnění rozsudku krajského soudu. Jedná se tak o argumentaci nepřípustnou.

[19] Ve druhém bodě kasační argumentace stěžovatel odkazuje na článek 20 odst. 3 nařízení Dublin III, podle nějž je situace nezletilé osoby neoddělitelná od zletilého rodinného příslušníka. Argumentuje, že nerozdělení rodiny je hlavním kritériem, které je nutné při posuzování nejlepšího zájmu dítěte užít. Ani touto argumentací však na rozsudek krajského soudu ve své podstatě nereaguje. V řízení bylo nesporné, že žalobci nemají být rozděleni. Soud stěžovateli nevytýkal, že by žalobce rozdělil ani netvrdil, že stěžovatel žalobce rozdělit měl. Nicméně nejlepší zájem dítěte se pochopitelně rozdělením rodiny nevyčerpává (což stěžovatel ani netvrdí). Soud stěžovateli vytýkal, že nedostatečně odůvodnil závěry dle článek 17. odst. 1 nařízení Dublin III. Stěžovatelův poukaz na článek 20 odst. 3 nařízení Dublin III tak nijak závěry krajského soudu nevyvrací. I v této části proto nelze kasační argumentaci považovat za přípustnou.

IV. Přijatelnost kasační stížnosti

[20] Ve zbytku je kasační stížnost nepřijatelná.

[21] Jelikož v dané věci rozhodoval samosoudce, zkoumal Nejvyšší správní soud předně přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. Zabýval se tedy tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti viz usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve věci *Ostapenko* (jehož závěry se použijí, i pokud podává kasační stížnost žalovaný, viz rozsudek NSS z 31. 1. 2007, čj. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS). Dle této judikatury bude kasační stížnost přijatelnou, pokud: (i) se dotýká zatím judikaturou neřešených právních otázek; (ii) se týká právních otázek řešených rozdílně; (iii) je třeba judikaturního odklonu; či (iv) došlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[22] Řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (např. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejinak je tomu u posuzování přijatelnosti kasační stížnosti (usnesení NSS z 18. 8. 2022, čj. 2 Ads 185/2021-27 či z 23. 6. 2022, čj. 4 Azs 318/2021-26). Pokud tedy kasační stížnost

nebrojí proti posouzení právní otázky ze strany krajského soudu, logicky nepřichází v úvahu přijatelnost dle prvních třech výše citovaných důvodů (pokud není předmětem kasačního řízení právní otázka, nemůže se jednat ani o otázku neřešenou, řešenou rozdílně či otázku, u níž je třeba judikaturního odklonu). V úvahu pak přichází jen důvod čtvrtý, který je však výjimečným nástrojem pro řešení zásadních pochybení. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (opět viz usnesení ve věci *Ostapenko*, jakož i řada navazujících rozhodnutí, například usnesení z 31. 1. 2018, čj. 1 Azs 379/2017-26 či z 15. 12. 2022, čj. 8 Azs 195/2022-28).

[23] V tomto případě stěžovatel nebrojí proti posouzení jakékoliv právní otázky. V bodě 6 kasační stížnosti sice výslovně uvádí, že soud měl nesprávně posoudit právní otázku. O jakou právní otázku se však má jednat, neuvádí (daná část kasační argumentace se zaměřuje na tvrzená skutková pochybení krajského soudu, k viz bod [25] tohoto usnesení níže). Ve světle výše uvedených východisek proto přichází v úvahu jen čtvrtý důvod přijatelnosti, konkrétně typizovaná situace spočívající v hrubém pochybení krajského soudu. Aby v takovém případě byla kasační stížnost přijatelná, muselo by se jednat o pochybení zcela zásadní a výjimečné povahy. Z tohoto pohledu tedy Nejvyšší správní soud posuzoval kasační námitky stěžovatele.

[24] V pátém bodě kasační stížnosti stěžovatel krajskému soudu vytýká, že sám nezjistil dostatečně skutkový stav. Tato argumentace přijatelnost kasační stížnosti nezakládá. Soud rozhodnutí rušil pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Za této situace se krajský soud má ostatními námitkami zabývat, jen pokud tomu nepřezkoumatelnost rozhodnutí nebrání (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Krajský soud má tedy v této otázce prostor pro uvážení; námitky proti tomu, jak tento prostor pro uvážení využil, zpravidla přijatelnost kasační stížnosti nezaloží (analogicky viz usnesení NSS ze dne 24. 5. 2023, čj. 8 As 214/2021-32). V tomto případě stěžovatel netvrdí žádné zvláštní okolnosti, které by měly přijatelnost založit. Přijatelnosti kasační stížnosti pak nesvědčí ani argumentace stěžovatele týkající se nenařízení jednání krajským soudem vzhledem k tomu, že vyvstaly nové skutečnosti. Otázka nemoci žalobkyně c) totiž nepředstavovala nosný důvod zrušení rozhodnutí stěžovatele, takže ani případné procesní pochybení krajského soudu v jeho postupu z hlediska posouzení této otázky nemůže z povahy věci představovat hrubé pochybení, o němž se výše citovaná judikatura zmiňuje.

[25] V šestém bodě kasační stížnosti stěžovatel krajskému soudu vytýká další skutková pochybení (rozporuje skutková východiska pro závěry krajského soudu). Taková argumentace zpravidla přijatelnost kasační stížnosti také nezaloží (usnesení NSS ze dne 11. 8. 2023, čj. 8 As 120/2022-28). Pokud stěžovatel tvrdí, že měl krajský soud zásadně pochybit, pak by měl v kasační stížnosti přesně uvést (i) konkrétní skutečnost, z níž měl krajský soud vycházet, (ii) konkrétní podklad ve správním či soudním spise, s nímž je tato skutečnost v rozporu a (iii) dopad, který mělo tvrzené pochybení na rozsudek mít. Bez těchto konkrétních tvrzení stěžovatel dostatečně netvrdí zásadní pochybení, které by mělo založit přijatelnost kasační stížnosti. To platí tím spíše za situace, kdy krajský soud rozhodnutí ruší pro nepřezkoumatelnost.

[26] Kasační soud tedy neshledal žádnou námitku přijatelnou, a kasační stížnost proto (v rozsahu, v němž byla přípustná) odmítl pro nepřijatelnost.

[27] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud ve shodě se svou předchozí praxí (usnesení ze dne 7. 9. 2023, čj. 8 As 61/2022-29) dodává, že by správní orgány měly v případech, kdy je jejich rozhodnutí soudem zrušeno pro nepřezkoumatelnost (se závazným právním názorem lepšího vypořádání uplatněných námitek), uvážit, zda je opravdu namístě podání kasační stížnosti. Jak výslovně v odkazovaném usnesení uzavřel (viz jeho bod 21) *„Takto formulovaný právní názor je totiž nezavazuje k tomu, aby o věci rozhodly odlišně. Podle rozsudku NSS ze dne 8. 11. 2007, čj. 1 Ans 8/2007-49, je správní orgán povinen na základě zrušujícího rozsudku krajského soudu konat, jinak se vystavuje nebezpečí žaloby na ochranu proti nečinnosti. To platí i v případě, že podá proti tomuto rozsudku kasační stížnost, neboť ta nemá ze zákona odkladný účinek. Principu rychlosti a hospodárnosti řízení tak spíše odpovídá postup, kdy správní orgán rozsudek krajského soudu (byť je třeba i sporný) realizuje a možnost podání kasační stížnosti si rezervuje až pro případ neúspěchu při věcném přezkumu svého nového rozhodnutí (usnesení NSS ze dne 9. 8. 2023, čj. 3 As 325/2021-36, bod 11). Nejvyšší správní soud tím v žádném případě nevylučuje právo žalovaného správního orgánu podat kasační stížnost proti takovému rozhodnutí krajského soudu. V případech, kdy však je zjevné, že závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí není zjevně excesivní a chybný, a kdy lze polemizovat o tom, zda je správní rozhodnutí hraničně přezkoumatelné, a zároveň nehrozí například prekluze lhůty pro stanovení daně nebo jiný negativní důsledek zrušení správního rozhodnutí pro správní orgán, nejeví se podání kasační stížnosti efektivní*“.

V. Náhrada nákladů řízení

[28] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. bod 53 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, a bod 18 usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28).

[29] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobci měli v řízení úspěch, a mají proto právo na náhradu nákladů řízení. Jejich náklady tvoří předně odměna advokáta za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna činí v dané věci 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a to za každého z žalobců, avšak snížena o 20 %, tj. na částku 2 480 Kč [§ 12 odst. 4 advokátního tarifu], tedy celkem částku 9 920 Kč (4 x 2 480 Kč). Dále zástupci žalobců náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč za jeden úkon právní služby za každého ze zletilých žalobců (2 x 300 Kč, viz § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ačkoli zástupce zastupoval čtyři osoby, přiznal soud paušální náhradu pouze za dva úkony, neboť s oběma nezletilými žalobci s ohledem na jejich věk zástupce komunikoval prostřednictvím jejich zákonných zástupců (srov. usnesení NSS ze dne 31. 5. 2023, čj. 8 Azs 233/2022-61). Jelikož je zástupce žalobců plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o 2 146 Kč. Náklady řízení před Nejvyšší správním soudem tedy celkem představovaly 12 666 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. října 2023

Milan Podhrázký
předseda senátu